

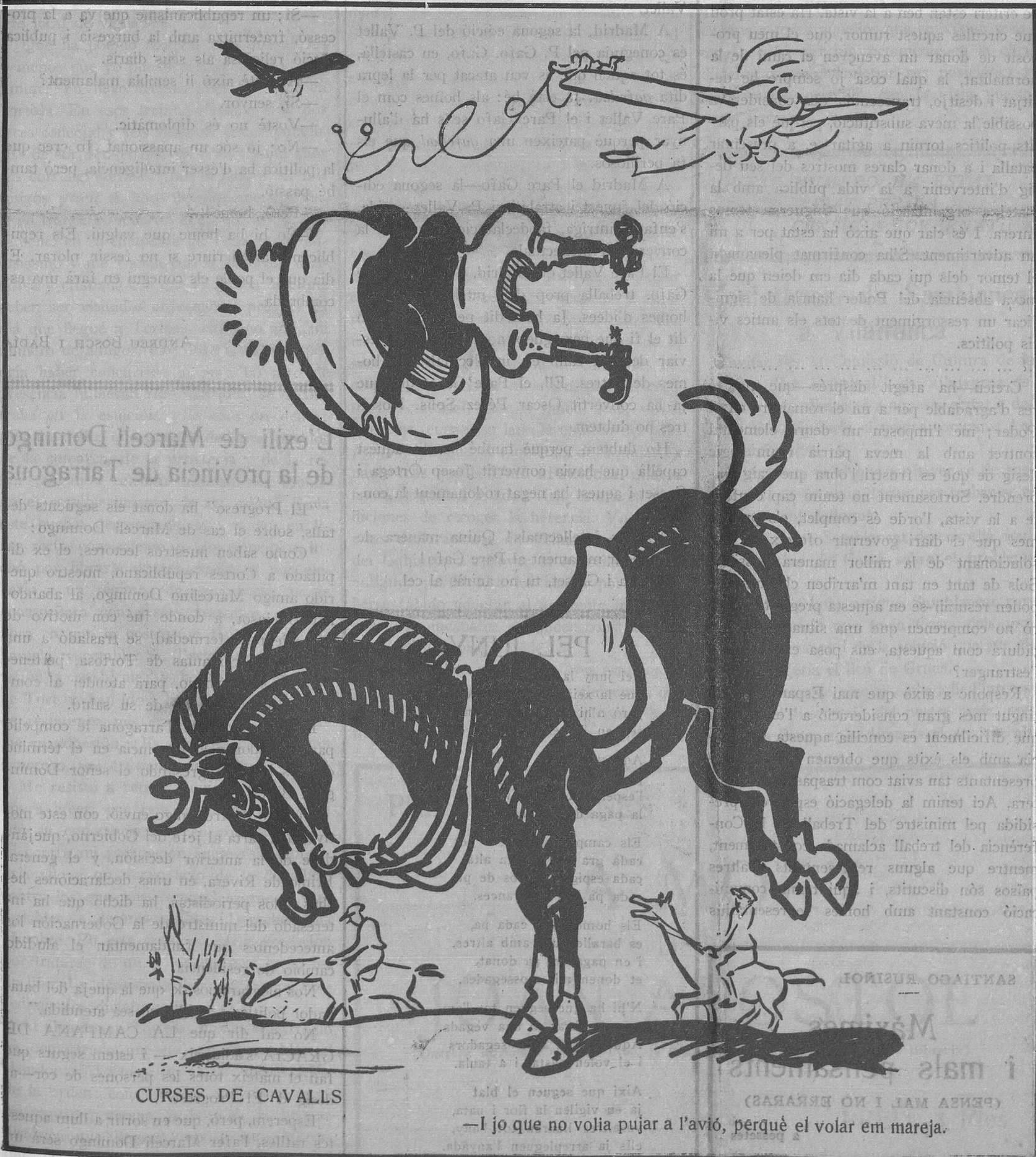
DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

CURSES DE CAVALLS

—I jo que no volia pujar a l'avió, perquè el volar em mareja.

La ganyota d'Arlequí

L'arlequinisme és una de les tares—potser la pitjor i la més lamentable—de la intel·lectualitat moderna.

La voga de ço que per arlequinisme avui s'entén, ha estat a les darreries del XIX i començos del XX tan gran, que ha constituït escola i quasi ha esdevingut una filosofia.

Es un mot que ha fet fortuna, heus-ho ací.

L'home del barret de rialles, l'home dels picarols, el pantalon violat i l'espasa de fusta sempre havia tingut gran èxit en política.

Tots estem en el secret de què l'art de conduir els pobles és cosa de màgia, de comèdia i de prestidigitació i de què entre l'histriónisme teatral i el parlamentari les afinitats no poden ésser més estretes.

Als països llatins—França apart i algun altre bocí, com Barcelona, on es coneix l'aspre regust de la revolució i de la tragèdia—; als països llatins particularment ha tingut l'escenari polític aquest aspecte de guinyol, de farsa italiana i de teatre de putxinel·lis.

També la religió havia patit el contagi de l'arlequinisme. I l'amor, no hi ha que dir-ho. L'amor és traïció, mudança i renovació constants. L'amor modern, sobretot, és amor, és joc i manca de sentiment.

A l'art i a la ciència, però, no s'havia estés la infecció paorosa. La intel·ligència romana immune. Un prestigi sagrat aureolava les grans activitats de l'esperit.

Quan la política i el dogma es negaven en la pròpia impudícia i a la terra fracassava el cel i desapareixia tot respecte, la filosofia i les lletres restaven; restaven incòlumes i indemnes d'aquesta malura.

Els pintors van ésser els primers en fer aigües, en trencar motllos i desconèixer la dignitat de llur ofici.

No es pot precisar el moment en què sucumbeixen a la temptació. Quan el cubisme irromp en escena i Picasso dibuixa Arlequí, ja fa temps que el dimoni posseeix els deixebles d'Apelles.

Les edicions del retrat del joglar es repeteixen un dia i altre. Els poetes i els assagistes s'anamoren del tipus. L'arlequinisme i estètic transcendeix a la vida i esdevé una epidèmia.

La crisi del capitalisme

Sobre aquest tema donà a l'Ateneu Republicà, el dissabte passat, una interessant conferència l'insigne advocat i ex-regidor republicà de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Antoni Montaner.

La conferència del senyor Montaner fou notable de fons i de forma.

Algunes de les idees del conferenciant, mereixen ésser recollides.

El capitalisme modern es pot provisionalment definir com una agressió de les forces econòmiques i un atac sistemàtic dirigit contra l'Estat amb el fi d'apoderarse d'aquest i utilitzar-lo a profit dels detentors de la riquesa.

Aquest assalt de la pirateria internacional no és d'avui. És un fenomen històric que la guerra ha accentuat i intensificat i posat de relleu.

La màquina de produir el Dret ha estat en greu perill de caure en mans dels banquers i dels financers. En alguns països la dominació de la política per les finances s'ha produït de la manera més descarada.

Es nota, però, arreu una reacció. L'Estat es troba avui en situació de defensa enfront del capitalisme i d'aquí la crisi d'aquest.

La victòria de l'Estat en la lluita contra la conspiració i el complot de les forces econòmiques, fóra una victòria de la col·lectivitat, una victòria del poble.

Per assolir-la caldria que l'Estat s'emancipés de la usura de les institucions de crèdit i expropiés les indústries fonamentals per a convertir-les de negocis privats en serveis públics.

Es més o menys el que ha fet Rússia. L'aspecte marxista de la revolució moscovita podrà discutir-se. El valor, però, de contraofensiva i la reacció contra el capitalisme de la mateixa és innegable.

L'auditori que devotament oï el senyor Montaner més d'una hora, sortí de la conferència molt complagut i fent variats comentaris.

S'ha perdut la vergonya, s'ha donat el salt i no hi ha ja serietat, ni responsabilitat, ni respectabilitat, ni solvència.

Des d'aquest moment l'art és un esport, com el "footing" i el "yachting". La vida és un Carnestoltes. L'home és un ninot, una joguina mecànica, una pilota de futbol amb la que xuta l'atzar. Riem, Riem i ballem. Divertim-nos. Fem barrila. Visca la gresca! Res no té importància en aquest món de mones.

Les conseqüències d'aquesta mentalitat, de semblant bogeria, han estat funestes. Avui el desprestigi de la intel·ligència és absolut. Per al públic tots som Pirandellos, tots som Muñoz Seca. Es a dir, acrobates que han saltat al trapecí, pallassos que han baixat a la pista per distreure el país mentre l'esquila el ric. L'art i la ciència ja no són sacerdocis. Tot el tarannà de savis i mestres en gai saber no és més que trapelleria, alcavoteria, prosa miserable, quelcom de molt dolorós i molt trist.

ANGEL SAMBLANCAT

Les darreres declaracions del cap del govern

Sense cap mena de comentari, i només per a què quedin consignades a LA CAMPANA DE GRACIA—que mai voluntàriament no ha volgut desentendre's de cap esdeveniment social o polític—copiem a continuació algunes de les declaracions fetes per Primo de Rivera, en les quals s'afirma una continuació indefinida de la dictadura, com a únic remei per al renaixement d'Espanya.

Preguntat per un periodista, quant a les causes que l'havien mogut a canviar de propòsit respecte a una possible substitució de Govern actual, el marquès d'Estella contestà rient:

—Jo no he de negar que vaig tenir el pensament, millor dit, el ferm propòsit, d'abandonar el Poder el vinent mes d'octubre. M'hi portaven diverses causes i, com a principal, la de què tinc ben guanyat un descans legítim. De manera que, en aquest punt, estaven en el cert els que parlaven d'un futur Govern, nascut d'aquest, presidit per una rellevant personalitat, que n'hi ha dins de la situació, que havia de comptar amb el meu decidit ajut, de la Unió Patriò-

tica i de les personalitats que han defensat i ajudat sempre el Directori i el Govern actual. Però les causes que m'han fet variar de criteri estan ben a la vista. Ha estat prou que circulés aquest rumor, que el meu propòsit de donar un avenç en el camí de la normalitat, la qual cosa jo sempre he desitjat i desitjo, transcendís, que considerava possible la meua substitució, perquè els partits polítics tornin a agitar-se, a presentar batalla i a donar clares mostres del seu desig d'intervenir a la vida pública amb la mateixa organització que tingueren temps enrera. I és clar que això ha estat per a mi un advertiment. S'ha confirmat plenament el temor dels qui cada dia em deien que la meua absència del Poder hauria de significar un ressorgiment de tots els antics vicis polítics.

Creieu—ha afegit després—que no té res d'agradable per a mi el romandre en el Poder; me l'imposen un deure elemental contret amb la meua pàtria i un lògic desig de què es frustri l'obra que vaig emprendre. Sortosament no tenim cap conflicte a la vista, l'orde és complet, els problemes que el diari governar ofereix es van solucionant de la millor manera possible. Sols de tant en tant m'arriben clamors que poden resumir-se en aquesta pregunta: ¿Però no compreneu que una situació de dictadura com aquesta, ens posa en ridícul a l'estranger?

Responc a això que mai Espanya no ha tingut més gran consideració a l'exterior, i que difícilment es concilia aquesta suspicàcia amb els èxits que obtenen els seus representants tan aviat com traspassen la frontera. Ací tenim la delegació espanyola presidida pel ministre del Treball en la Conferència del treball aclamada constantment, mentre que alguns representants d'altres països són discutits, i aquí tenim comunicació constant amb homes representatius

SANTIAGO RUSIÑOL

Màximes
i mals pensaments

(PENSA MAL I NO ERRARAS)

2 pessetes

com Mr. Chamberlain i M. Briand, els judicis dels quals respecte d'Espanya sols mereixen el sincer agraïment del nostre país.

Jo pregunto, per últim: Quin partit polític amb un programa i una ideologia ha sorgit en aquells cinc anys? Es cert que nosaltres hem impedit la propaganda en mitjans públics, però és que només d'aquesta manera es poden fer els partits? Molts es creuen que amb llançar un programa a l'estil dels de Narváez, ja està tot fet; no és així; la complexitat de la vida moderna exigeix que els programes siguin de realitats, de problemes palpables, de tot el que afecti l'economia i la instrucció dels pobles. Fins ara, per desgràcia, no he vist cap partit polític que s'organitzi amb gent nova, no contaminada dels antics vicis, amb el cor i el pensament posats al bé de la pàtria, i com que no ha sorgit aquest partit organitzat, aquest partit polític que podria substituir-me, jo continuaré en el meu lloc fins a arribar per etapes successives i suaus a la normalitat que tots desitgem.

La segona edició

Tot el dolent s'encomana, es difundeix, es propaga. A Madrid els ha sortit un gra, un gra que, també, des de fa un quant temps, patíem aquí: una segona edició, que en res ha d'envejar la primera, del Pare Vallet.

A Madrid, la segona edició del P. Vallet és coneguda pel P. Gafo. Gafo, en castellà, és tot aquell que es veu atacat per la lepra dita *gafedad*. Ja està bé: als homes com el Pare Vallet i el Pare Gafo se'ls ha d'allunyar perquè pateixen una *gafedad* que els fa perillosos.

A Madrid el Pare Gafo—la segona edició del funest i atrabiliari P. Vallet—crida, s'enfada, intriga, fa declaracions, intenta la conversió d'intel·lectuals.

El Pare Vallet de Madrid, o sigui el Pare Gafo, treballa prop dels intel·lectuals, dels homes d'idees. Ja hem dit perquè, ja hem dit el fi que persegueix aquest capellà: desviar del seu camí els intel·lectuals, els homes de lletres. Ell, el Pare Gafo, diu que ja ha convertit Oscar Pérez Solís. Nosaltres ho dubtem.

Ho dubtem perquè també ha dit aquest capellà que havia convertit Josep Ortega i Gasset i aquest ha negat rodonament la conversió.

Aquests intel·lectuals! Quina manera de fer quedar malament al Pare Gafo!

Ortega i Gasset, tu no aniràs al cel.

PEL JUNY

Pel juny la falç al puny
que la xeixa ja és granada,
però n'hi ha que tot l'any
seguen la xeixa dels altres.

Aquest refrany català
porta a dins una esperança,
l'esperança d'assolir
la paga de les anyades.

Els camps donen cent per u,
cada gra una espiga alta,
cada espiga un tros de pa
cada pa mil esperances.

Els homes, per cada pa,
es barallen uns amb altres,
i en paga del pa donat,
et donen mil mossegades.

N'hi ha que seguen tot l'any
sens sembrar ni una vegada.
Aquests són mals segadors
i el volen pastat i a taula.

Així que seguen el blat
ja en vigilen la flor i nata,
vosaltres llauren tot l'any,
ells ja arpleguen l'anyada.

Diàleg dels desconeguts

—Avui parlarem del Corpus.

—No em sembla bé.

—Oh, a vostè res no li sembla bé del que jo proposo.

—Perquè vostè és un home estrany.

—Com vol dir un home estrany?

—Sí; un home que no es fa càrrec de les coses.

—No l'entenc.

—Pitjor per a vostè.

—Expliqui's.

—M'explicaré perquè per això hi som.

Vostè és un home que es diu liberal.

—Més que liberal: republicà.

—... i s'expressa i opina i sent com el més convençut dels conservadors.

—Jo?

—Vostè. Ara mateix, proposant-me parlar del Corpus.

—Què?

—Que parlar del Corpus no fa republicà.

—Això s'ho creu vostè. Però s'equivoca.

—Em sembla que no.

—I sí, home! No s'ha d'equivocar! El republicanisme d'avui ja no és el del Xic de les Barraquetes, ni el de Pi i Margall.

—I diu que ha guanyat?

—Sí. Avui és un republicanisme més conscient, més assenyat, més segur.

—Sí; un republicanisme que va a la processó, fraternitza amb la burgesia i publica secció religiosa als seus diaris.

—A vostè això li sembla malament?

—Sí, senyor.

—Vostè no és diplomàtic.

—No; jo sóc un apassionat. Jo crec que la política ha d'ésser intel·ligència, però també passió.

—Però, home!...

—No hi ha home que valgui. Els republicans farien riure si no fessin plorar. El dia que el poble els conegui en farà una escombrada.

ANDREU BOSCH I BADIA

L'exili de Marcelí Domingo de la província de Tarragona

"El Progreso" ha donat els següents detalls, sobre el cas de Marcelí Domingo:

"Como saben nuestros lectores, el ex diputado a Cortes republicano, nuestro querido amigo Marcelino Domingo, al abandonar Burjasot, a donde fué con motivo de su reciente enfermedad, se trasladó a una casa de las cercanías de Tortosa, perteneciente a su hermano, para atender al completo restablecimiento de su salud.

El gobernador de Tarragona le compelió para abandonar la provincia en el término de seis horas, regresando el señor Domingo a Barcelona.

Nuestro ilustre amigo envió, con este motivo, una carta al jefe del Gobierno, quejándose de la anterior decisión, y el general Primo de Rivera, en unas declaraciones hechas a los periodistas, ha dicho que ha interesado del ministro de la Gobernación los antecedentes que fundamentan el aludido cambio de residencia.

Nos alegraremos de que la queja del batallador político republicano sea atendida."

No cal dir que LA CAMPANA DE GRACIA s'adhereix — i estem segurs que fan el mateix totes les persones de cor—al desig d'"El Progreso".

Esperem, però, que en sortir a llum aquestes ratlles, l'afar Marcelí Domingo serà un afer favorablement liquidat.

FLIC

Una carta de Marcellí Domingo

El popular ex-diputat per Tortosa, el qual es trobava a una masia propera a l'esmentada ciutat, refent-se de la malaltia que va tenir-lo a les portes de la mort, fou obligat governativament a sortir de la província de Tarragona i es va queixar d'aquesta mesura per una lletra dirigida al cap del Govern.

Per creure que el document resulta força interessant, el reproduïm retallat de "La Veu de Catalunya".

Diu així la lletra de Marcellí Domingo: "En el Campo de Tortosa, en la casa de unos hermanos míos, y convaleciente en ella de una enfermedad que ha puesto en peligro mi vida, y de la que no he curado totalmente, la policía me entrega un comunicado que dice lo que sigue:

"Inspección de vigilancia de Tortosa. — Número 132.—El Excmo. señor gobernador civil de esta provincia, en decreto fecha 4 del corriente, me dice lo siguiente: "En uso de las facultades que me son peculiares, y a tenor del contenido del artículo octavo de la ley de orden público vigente, con esta fecha acuerdo sea compelido a cambiar de residencia fuera de esta provincia don Marcellino Domingo Sanjuan, debiendo notificarse en forma debida esta mi providencia al interesado para su cumplimiento."

Me traslada y firma esta disposición el jefe local de vigilancia.

¿Qué ha podido motivar esta orden? Es lo menos que yo puedo preguntarme y preguntar. Yo llevo treinta años de vida en Tortosa. En esos treinta años he sido dos veces concejal y seis veces he sido diputado. ¿Es de sorprender que en estos treinta años mis correligionarios hayan llegado a ser mis amigos, y que si, lejos de ellos, me han visto en trance de muerte, al encontrarme nuevamente en su compañía me reciban con entusiasmo y me visiten con la devoción caritativa y cristiana con que la Iglesia dice que deben ser visitados enfermos y presos? El día que llegué a Tortosa, enfermo aún, un número de amigos, muy inferior al que podría haber concurrido si para tal acto de presencia hubieran sido llamados, se encontraba en la estación. ¿Es esto un delito? ¿Es un delito que amigos de otros pueblos de la comarca, de la provincia y de la región vengan a celebrar íntimamente conmigo el restablecimiento de mi salud? Sería este pueblo despreciable si a quien, en línea recta, consecuente en sus principios, luchó por librarle de autocracias y por elevarlo a un régimen de democracia, no le acompañara con gestos fraternos en una hora en que la postración física habría de hacerle respetable. Sí. Tortosa fué a la estación a recibirme; y hombres y mujeres de Tortosa han ido a la casa de campo donde restauraba mis energías para expresarme su adhesión. ¿Es esto tan humano, tan generoso, tan cristiano, un delito?

Me resisto a pensar siquiera, mucho menos a creer, que esta orden ha sido dada con su conocimiento y su consentimiento. Sí contra mi presunción fuese así, equivaldría ello a un nuevo acto de la dictadura contra los que consideramos sagrados, inalienables e imprescindibles Derechos del Hombre. En este caso, no haría excepción por tratarse de mí, y los juzgaría como todo liberal y demócrata debe juzgar los procedimientos dictatoriales.

Al abandonar Tortosa, donde el sufragio ha demostrado que no soy indeseable; al abandonar Tortosa, no pido rectificació de la orden: consigno mi protesta y espero, seguro y sereno, la hora de la justicia histórica que llegará para todos.—Marcellino Domingo. — Tortosa, 6 junio 1928."

AQUEST NO ES PERDRA

—Encara no han trobat el general Nobile. Està ben perdut.
—Vostè, amb el seu volum, si es perdia, el trobarien de seguida.

La polèmica de Primo de Rivera-Gabriel Maura

Només a títol d'informació reproduïm aquests paràgrafs de l'assenyat "Diario de Barcelona" sobre la situació actual:

"No ha permanecido ocioso el jefe del Gobierno durante el forzado encierro y tomando pie del discurso que pronunció en Sevilla don Miguel Maura el miércoles, al cual, por cierto, se consideraba en plan de cooperar de una manera indirecta a la acción de la dictadura, y ha resultado todo lo contrario, redactó unas declaraciones para el órgano de la Unión Patriótica en la prensa, cuyo texto, como no podía menos de ocurrir, ha producido viva impresión. El general Primo de Rivera vapulea al maurismo, dirigiendo cargos a don Antonio Maura, negando al primero autoridad política, para erigirse en definidor de doctrina y marcar orientaciones y líneas de conducta, y encarándose con quienes agitan todos estos días en los círculos políticos el problema de la sucesión del actual orden de cosas, les recomienda que no se molesten, pues el régimen dictatorial, pese a quien pese, vivirá mientras tenga a su lado la opinión del país, y cuando llegue el momento de liquidarlo, nadie más que la Unión Patriótica, que ya habrá llegado a la edad viril, estará en condiciones de recoger la herencia. Vuelve en estas declaraciones de última hora el jefe del Gabinete a renovar la querrela con los antiguos partidos, a los cuales por no haberse sabido adaptar al ambiente moderno, considera incapaces de poder constituir un instrumento aprovechable.

Lo que hace el dictador con este nuevo programa es desahuciar a los elementos que pretendían obtener su benevolencia nada más que para recoger el poder a título de

solución dulce que sirviera para pasar sin violencias de uno a otro régimen. No parece que la áspera lección ha sido desaprovechada, pues ya se anuncia esta tarde, de manera casi oficial que los mauristas tomarán algunos acuerdos.

El general Primo de Rivera, rectificando algo de lo que expresó ya anteriormente, exige como una condición indispensable, para poder actuar en la política, el ingreso en el núcleo político que le es adicto, y claro que ello simplifica la situación puesto que elimina a todos aquellos que se habían prestado a colaborar indirectamente en la obra dictatorial, sin abandonar sus posiciones y significación peculiar, con la vista puesta en lo porvenir."

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Conferència de Samblancat a Vilafranca

Invitat per la Comissió de Cultura de la Societat "La Principal", de Vilafranca del Penedès, anà dimecres a aquesta ciutat a donar una conferència el nostre company Angel Samblancat.

Aquest acte és el que va haver-se de suspendre el 23 de maig darrer per trobar-se el conferenciant detingut.

El tema que Samblancat desenrotllà fou: "La doctrina de Costa sobre el problema espanyol".

Més d'una hora estigué Samblancat parlant de la visió que tenia Costa dels problemes d'Espanya i de la solució que per als mateixos oferia el lleó de Graus.

L'auditori, que escoltà embadalit l'interessantíssima dissertació del nostre amic, premià amb llargs aplaudiments el seu treball.

PERE COROMINES

LA MORT

D'EN

JOAN APOSTOL

(Darrera novella d'aquest autor, la qual ha assolit un gran èxit de llibreria)

PREU: 3 Ptes.

El cadàver de Lenin ha mogut una mà

A Moscou ha causat viva impressió, entre el poble supersticiós, un fet ocorregut —com qui no diu res!— a l'interior d'una tomba: la tomba de Lenin.

Una mà del cadàver ha aparegut posada sobre el pit, en comptes d'estar, com havia estat fins ara, al llarg del cos.

Es creu, però, que aquest curiós fenomen és degut a un descuit dels embalsamadors, que no donaren a la mà de Lenin la necessària rigidesa.

Tots els miracles tenen una explicació física i lògica.

ALEJANDRO KUPRIN

Yama

(De la mala vida en Rusia)

3 volumenes

9 ptas.

Un llibre catòlic anticristià

Fa poc, s'ha publicat la traducció castellana d'un llibre escrit en francès per l'escriptor M. Bernoville, dedicat a enaltir la memòria del famós guerriller carlí, que amb el nom de "Cura Santa Cruz" adquirí trista celebritat.

Aquest ministre de Déu, que feia bona la terrible frase del Said de "Mar i cel", quan diu:

"El punyal i la creu tot d'una peça..."

va morir fa dos anys a Colòmbia, portant sobre la seva consciència incommptables assassinats de liberals i ferotges represàlies contra pobles sencers, on no és respectava els vells, les dones ni les criatures.

Les pàgines sagnants de les darreres guerres civils espanyoles, deuen al "Cura Santa Cruz" els episodis més cruels, dels quals encara es serva trista memòria a les muntanyes de Bascònia.

El seu salvatgisme, que havia fet escriure al mateix don Carles, arribà a l'extrem de manar l'execució dels presoners, serrant-los per la cintura fins a partir-los en dos trossos, com si fossin troncs d'arbre.

Darrerament havia ingressat a la Companyia de Jesús i es dedicava a la conversió d'indis a les terres colombianes, sense abandonar els hàbits de guerriller que portava a la massa de les sangs.

Doncs, d'aquest subjecte, el senyor Bernoville ens diu que va ésser un sant i que és precis venerar la seva memòria.

Això demostra que és pot ésser molt catòlic—com indubtablement deu ésser-ho l'escriptor panegirista—i molt poc cristià; car el Rabí de Galilea estimava més les víctimes que els botxins.

L'arma en mans del salvatge

A Terol un sometenista ha estat condemnat a dotze anys de presidi.

Què havia fet aquest sometenista? Ha assassinat un company.

Noticiari sense importància

Un yacht de quatre milions

A Kiel s'ha botat un yacht de recreació, propietat del multimilionari nordamericà Astor, el qual val 4.000.000 de marcs or.

I pensar que mentre aquest milionari té un palau flotant, al món són infinits els obrers sense feina, els pobres, els nens abandonats, els que no tenen casa ni un mos de pa!

El divorci de la princesa Elena

La princesa Elena, esposa del famós Càrol de Romania, vol divorciar-se del seu marit. Fins ella se n'ha atipat de tantes carolades!

Mussolinesca

Mussolini s'ha declarat pacifista.

Després de tanta paveria i de si faria o deixaria de fer?

Sí, home, és clar!

No li resta altre remei. Els feixistes no serveixen més que per assaltar les cases dels ciutadans que no pensen com ells. — si és que ells pensen—i donar oli de ricí als enemics.

Anècdota

En la petita nació de Xatana s'ha comès un crim horrorós, fet per En Joan, un home de totes prendes fins aquell moment, i la víctima ha estat la seva sogra que, segons ell diu, allò no era una dona, sinó un dimoni desencadenat, una fera capaç d'espaventar les feres dels boscos africans.

Ha estat condemnat a mort, perquè va adoptar tota classe de precaucions i va efectuar el crim amb tota serenitat, i amb això la llei és inexorable.

Però a Xatana no tenien botxí, i, per tant, hagueren de demanar-lo a Katon, la nació veïna, però el Govern els hi demanava mil duros.

Es reuniren els caps de la nació, per tal de discutir com podrien pagar una quantitat semblant, i, per més que parlaren, no arribaren a posar-se d'acord.

A la fi, un cap honorable dels reunits digué que ell proposava una solució.

—Sabeu quina?—els digué—. Doncs, en comptes de trencar-nos el cap de quina manera podem pagar els mil duros, el millor que es pot fer és donar vint duros al condemnat i que se'n vagi a fer-se matar allà on vulgui.

M. H.

La princesa Elena, esposa actual del famós príncep d'opereta Càrol de Romania, es veu que ja n'està fins al cap d'amunt del seu marit i ha demanat el divorci.

Ara que si bé aquesta senyora sembla que té motius sobers per a separar-se d'un poca-solta com és Càrol, ens fa l'efecte de què ha esperat massa temps per plantejar el divorci.

Qualsevol diria que rebutja el seu marit quan aquest ja no té cap esperança de calçar-se la corona.

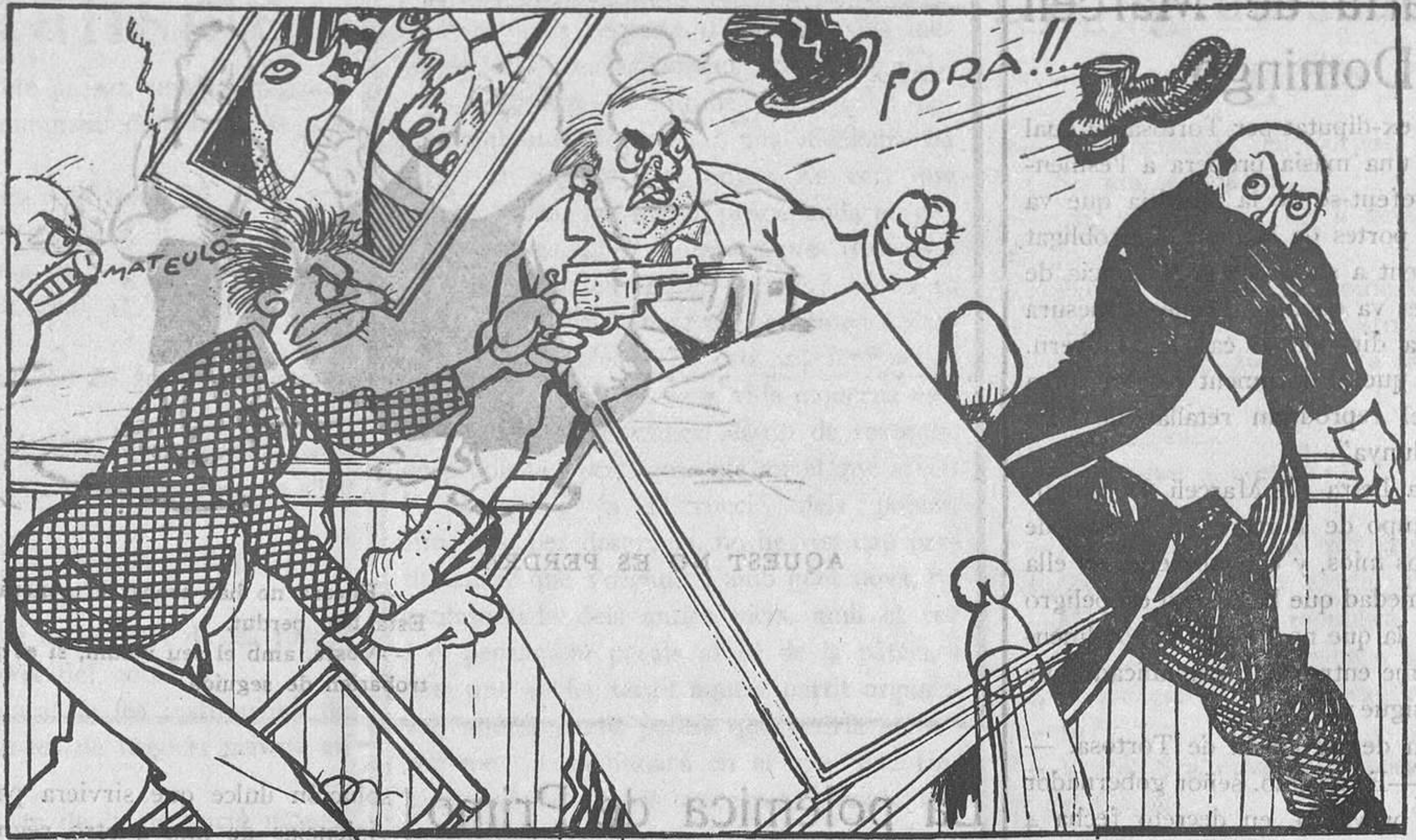
¿Què hi farem, si moltes dones, quan ensumen que s'allunya la possibilitat de remenar les cireres es desdiuen del tracte?

El reporter de "toros" de l'"A B C", senyor Carrochano, ha estrenat una comèdia titulada "Naves sin hélice", amb el propòsit de defensar la Premsa contra els atacs de Muñoz Seca i "Azorín".

Com deu ésser la defensa—i la comèdia—que tots els diaris de Madrid coincideixen en dir-li que més valdria no haver-la escrit.

No es pot ésser redemptor per cap diner del món.

El sistema epistolar torna a estar de moda,

L'ART... QUE BELLUGA

Com acaben les conferències d'avantguarda.

BARCELONA

—L'Exposició! L'Exposició!... Ja està bé, però resulta lluny de l'estació i els forasters es perden pel camí.

per més que nosaltres no en fem massa cas, puix recordem allò que diu:

"Papeles son papeles,
cartas son cartas;
palabras de los hombres,
todas son falsas."

A la Conferència Internacional del Treball que ara es celebra a Ginebra, va produir-se un fort aldarull contra el representant obrer (?) que hi enviaren els italians.

Tots els representants de les organitzacions veritablement obreres dels altres països, combateren els Sindicats feixistes que funcionen al dictat de Mussolini, però el burgesos i els delegats dels governs ho entengueren d'altra manera i van donar per bona la representació.

Si més no, aquest fet ha d'obrir els ulls als treballadors i descobrir-los de quina banda estroben llurs enemics.

El poeta de Catalunya i "ex-régisseur" de revistes, senyor Sagarra, ha donat una conferència sobre el tema ben suggestiu de "Com escric els versos".

Nosaltres no hi anàrem perquè ja estàvem en el secret. Els escric en patama, que és el seu vestit preferit, fins per a passejarse a l'estiu pels pobles de la costa.

Uns pescadors d'Astúries van agafar una tortuga gegantina i la lliuraren a un professor d'Història Natural que la féu arribar a Madrid destinada al Museu de Ciències.

El general Primo de Rivera, per tal de premiar el gest d'aquella bona gent de mar, va enviar-los cigars de l'Havana i vi bo de Xerec.

Ens sembla molt bé, si no fos per la temerança de què el vi puguin fer-lo servir per pescar, no una altra tortuga, sinó aquell peix que els castellans en diuen "merluza".

Hom prepara unes regates de balandres des de Santander a Nova York.

Això no té més que un perill: el de què, en veure arribar als Estats Units gent que "van a la vela", els apliquin tot el rigor de la Llei Seca.

D'un quant temps ençà, entre les dones, especialment les angleses, s'ha despertat una forta afició a nedar.

No ens estranyaria que en aquest esport superessin els homes, car elles ja disposen de carbasses naturals.

El cap del Govern, en una nota oficial publicada darrerament, s'ha queixat de la desconsideració que la "Unió Patriòtica" mereix de molta gent.

ANISSOS DE FRARE
(Xistus de Sagristia)
1 pesseta

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.